

naaet den Tydeliggørelse, som er tilligtet ved Folketingsudvalgets Endringsforslag. Fra dette afviger Forslaget derved, at Ordene „eller Retsfølgning“ ere bibeholdt i fjerde Stykke, fordi et egentligt Udlæg i Forfatterretten i alt Fald maa kunne finde Sted med rette vedkommendes Samtykke. De øvrige Endringer ere blot redaktionelle.

Angaaende Afgørelsen af en mellem flere berettigede opstaaet Tvist om Offentliggørelsen fandtes ingen Regel i det norste Forslag, medens denne Afgørelse i Folge det danske Forslag var tænkt henlagt til en særlig Kommission. Da det vistnok i begge Lande vil vække Betænkelighed at oprette en særlig Myndighed, saa længe der ikke har vist sig stærk Trang til en saadan, medens det paa den anden Side synes nødvendigt at angive en Udvej til Løsning af saadanne Stridigheder, er det i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag foreslaaet at henvisse Afgørelsen til Retten. At vælge Retten paa det Sted, hvor den sidste Offentliggørelse har fundet Sted, turde dog være ueheldigt, da det ofte vil være særdeles vanskeligt at konstatere, hvor Offentliggørelse paa en eller anden Maade sidst har fundet Sted. Da det ikke er givet, at Været har været udgivet, kan heller ikke Udgivelsesstedet vælges. Al Tvist om Rettens Kompetence aflæres derimod, naar alle disse Sager henlægges til en bestemt Ret, og det er derfor foreslaaet, at Sag altid kan anlægges ved Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn. Denne Ret vil formentlig ogsaa have lettest Adgang til at fremstafte de Oplysninger, som det ifølge Bestemmelsens øvrige Indhold paa-ligger Retten eventuel selv at tilvejebringe. Men da det endvidere er tvivlsomt, om de almindelige Domstole efter de gældende civilprocesuelle Regler vilde være i Stand til at træffe en Afgørelse af den her omhandlede Art — et paa en Afvejelse af det rent hensigtsmæssige begrundet Valg mellem flere foreslaaede Fremgangsmaader — allerede fordi Retten formentlig savner Kompetence til paa egen Haand at forstafte sig de til et saadant Støn fornødne Oplysninger, hvor det ved Parternes egen Procedure fremkomme ikke i saa Henseende findes fyldestgørende, er det fundet nødvendigt udtrykkeligt at tillægge Retten denne Besøjselse. Naar Retten faar en saadan Besøjselse, synes det paa den anden Side ubetænkeligt at tillægge den den heromhandlede Myndighed.

I Overensstemmelse hermed er Paragraffens femte Stykke affattet. Paragraffens sidste Punktum stemmer med de tilsvarende Bestemmelser i det forrige Forslag.

Til § 7.

Paragraffen er ganske overensstemmende med § 6 i Forslaget for i Fjor. Paragraffen ordner særlig Forholdet mellem samvirkende Tekst- og Musikforfattere. Udgangspunktet er, at Forfatter og Komponist ere lige berettigede Medarbejdere. Paa samme Grundlag hviler Reglen i den ovenberørte § 20 i den svenske Lov af 1877, samt Reglerne i den spanske Lov Art. 19, 22 og 23. Derimod tillægges den tyske Lov § 51 — jfr. ogsaa den italienske Lov Art. 6, den ungariske Lov § 52 og den norste Lov § 31, jfr. § 29 — Komponisten udelukkende Ret til at foranstalte offentlig Opførelse af Musikværker med Tekst, derunder musikalsk-dramatiske Værker. Denne altid uretfærdige Regel stammer fra den Tid, da alle Operatekster vare noget rent fabriksmæssigt Material uden noget som helst selvstændigt Værd. Men i højeste Grad uretfærdigt og i Strid med hele den nyere Udvikling paa Operaens Omraade, hvorefter der stilles langt større Fordringer til Operatekstens æstetiske og dramatiske Værd, vilde det være, om man legaliserede en saadan Hensynsløshed mod Forfatteren for Fremtiden. Den tyske Rets Regel er derfor ogsaa bleven mødt med en indigneret Protest fra de betydeligste Forfatters Side. Det maa her være nok at bemærke, at efter den tyske Rets Princip vilde enhver — selv den tarveligste — Komponist uden Forfatterens Samtykke og uden at hbe noget som helst Vederlag kunne tilegne sig ethvert Digterværk og lade dette opføre (og aftrykke) sammen med Musikken.¹⁾ Mod et saadant Indgreb er Forfatteren allerede efter den gældende Ret beskyttet. Efter det i Forslaget taagne — formentlig eneste naturlige — Udgangspunkt, Parternes Ligeberettigelse, ere de enkelte Regler i § 7 ganske selvfølgelige.

Endnu bemærkes, at § 7 paa Grund af Reglen i § 2 b maa omfatte ikke blot musikalsk-dramatiske Værker, men ogsaa andre (større) Musikværker, idet der blot med Hensyn til mindre Sangkompositioner er gjort en Undtagelse i § 14 Ltr. c.

Til § 8.

Denne Paragraf, der svarer til Lov af 1857 § 16 og § 15, 2det Punktum, nævner

¹⁾ Nogle Love tillægge omvendt ved Dramaer med tilhørende Musik Forfatteren udelukkende Raadighed over den samlede Opførelse af Tekst og Musik. Dette er en Uret i modsat Retning.